

H v a d s e r d u ?

Enheden af magtesløshed og magt er en af Guds riges hemmeligheder. Den åbenbar sig tydeligst på Kristi kors.

Hvilken *magtesløshed!* Hvilken *magt-udfoldelse*: synden bortskaffes, skylden slettes, satan besejres, døden overvindes!

Denne hemmelighed er stor og erkendes kun langsomt af Guds børn, altså af os.

*

Apostelen *Paulus* lærte denne hemmelighed inderligt at kende og at elske den. Derfor var han *vel til mode* under magtesløshed, under mishandling, i nød, under forfølgelser, under ængstende kår for Kristi skyld, thi når han var magtesløs, var han stærk (2. Kor. 12,10).

Disse ord er dybest set ufattelige, thi hvordan kan et menneske være vel til mode, når han bliver mishandlet? Det gør jo ondt. *Paulus* blev pisket og stenet flere gange, med andre ord pint og plaget på det grusomste – og alligevel var han vel til mode!

Kristi nærvær mere end opvejede alle smerterne – og *Paulus* fattede, at ligesom hans Frelser »udrettede« allermest, da han hang på sit kors under unævnelig smerte, »udrettede« han også mest, når hans modstandere tilsyneladende triumferede over ham og påførte ham al tænkelig smerte.

Hvedekornet faldt i jorden, døde og bar megen, megen frugt.

*

Denne hemmelighed er så stor, at menighederne gennemgående er fremmede for den. De vil være store og stærke. De vil have et økonomisk grundlag. De vil have tal på medlemmerne. De forstår ikke, at magt hindrer vidnesbyrdet om vor korsfæstede og opstandne Frelser.

Enheden af magtesløshed og magt må ofte *påtvinges* os, thi vi gør alt, hvad vi kan, for ikke at komme ud i noget, vi ikke kan overskue – vi gør alt muligt for at »sikre« vidnesbyrdet og tænker ikke over, at vi handler forkert.

Ingen må undre sig, hvis Herren krydser hans planer og fører ham ud i rådvildhed – ingen må forarges, hvis Herren nedbryder, hvad han har opbygget, og oprykker, hvad han har plantet (Jerem. 45,3-4) – ingen må miste modet, hvis Herren fører ham ud i det uforståelige – ud i det, der

ser ud som tab – måske derud, hvor mennesker ryster på hovedet ad ham og siger: »Nu er det slut med ham!«

Herren leder ikke dem, der ser – men blinde. Han fører dem ikke ad kendte veje og stier, men ad ukendte (Esaj.42,16-19).

*

Når man først har smagt lidt af dette, ønsker man dybest set ikke noget andet. Herren bliver så stor, når man »kun« har Ham. Der opstår inde i hjertedybet en tilfredshed med Herren – en mættelse – en taknemmelighed – en undren over hans dyb af visdom og nåde – man er, som *Paulus* siger, *vel til mode!*

Man kan ikke sige ret meget om det, thi hvis man siger for meget, bortleder man opmærksomheden fra Herren og bliver selv centrum – og da bedrøves Ånden.

Det er og forbliver en *hemmelighed* – og guddommelige hemmeligheder egner sig ikke til for megen omtale, slet ikke til snak – de er jo ikke selvfølgeligheder.

*

Det tilkommer ikke mig at afsige nogen dom, men lad mig citere, hvad en hårdt prøvet kinesisk broder sagde om *Hudson Taylor*. Jeg har ofte tænkt på det, og det har været mig til hjælp i mine små forhold: »*Hudson Taylor* var til overmåde stor velsignelse, da han drog ud til *Kina* i al sin hjælpeløshed – men da han startede *Kina Indland Missionen* og lagde arbejdet ind under organisatoriske rammer, drog han ind på den sædvanlige menneskelige vej og lagde dermed grunden til tilbagegang og stagnation!«

Hertil vil vi andre måske sige: »Hvad skulle *Hudson Taylor* ellers have gjort?«

Vor kinesiske broder ville nok svare: »Han skulle *ligesom Paulus* intet sådant have gjort, men være forblevet i den fuldkomne magtesløshed, i hvilken Guds visdom og kraft udfolder sig! Han skulle ikke have lagt faste rammer om arbejdet i fremtiden!«

Tænk, om menigheden havde forstået det!

Da havde vi aldrig haft statskirker – eller frikirker – eller kristelige organisationer – eller andre kristelige foretagender – og mon ikke *Kristi* genkomst da var blevet fremskyndet?

*

Vi nærmer os formentlig en tid, da Gud påtvinger sine udvalgte den fuldkomne magtesløshed, for at de skal bæres af Hans opstandelseskraft. Hvis vi er inde i de sidste dage, står forfølgelserne for døren.

Da tages alle vore støttepunkter fra os – og vi har »kun« Gud, som man siger, når et menneske er kommet ud i en beklagelig situation – man siger det gerne med et suk!!

»Kun« Gud! – det er den sande evangeliske situation – det er de bedste evangeliske arbejdsvilkår – det er vidnesbyrdets livsbetingelse!

»Kun« Gud! – da oplever vi, hvem Gud er, og hvad Han formår!

»Kun« Gud! – da fyldes hjertet af glæden i Gud – den glæde, der er stærkere end bedrøvelser og ikke holdes oppe af ydre stimulanser!

»Kun« Gud! – da lærer vi Gud at kende som aldrig før!

*

Det er jo Ordet *om Korset*, der er betroet os! Det ord kan efter sit eget væsen og indhold ikke forkyndes fra en menneskeligt betrygget position uden at blive svækket.

*

Jeg skriver ikke dette for at lægge noget åg på nogen broder eller søster, og mine ord må ikke opfattes som en opfordring til at foretage drastiske forandringer i sine forhold.

Gud er *vor Fader* og under sine børn gode dage. Dem skal vi ikke ringeagte, som om vi var særligt åndelige. Dem skal vi takke Gud for af hele vort hjerte.

Men Gud vil gerne have *et fortroligt forhold til os*, så han kan betro os sit riges hemmeligheder.

Derfor griber Han undertiden ind og ændrer vor livsbane – derfor sender han undertiden nogle skuffelser ind over os, for at vi skal standse op og tænke efter – derfor tager han os undertiden afsides for at tale ud med os.

Men vi skal ikke i nogen overåndelig iver tage initiativet ud af Guds hænder – vi skal derimod *søge Ham* – søge Ham *af hele vort hjerte* – vi skal *holde os nær til Ham!*

*

Alle oprigtige kristne føler, at det er *svære tider*.

Hvad skal oprigtige præster i den danske folkekirke gøre? Jeg er ikke herre over deres tro – men mon ikke dagen er nær, da de må forlade skøgekirken for ikke at blive meddelagtige i dens synder?

Hvad skal oprigtige kristne gøre i frikirkerne, når forførelserne tager overhånd? Det er en lidelse for mange af dem at overvære en Guds-tjeneste eller et møde. Mon ikke tiden er nær, da Guds børn må samles i hjemmene som i den første tid – uden nogen sikkerhed for, om de også kan samles næste søndag?

Mon ikke vi skal se den kendsgerning i øjnene, at Gud ikke i mindste grad er afhængig af folkekirken eller frikirkerne eller noget andet – heller ikke afhængig af nogen af os!

Men vi er i eet og alt afhængige af Ham – og måske vil Han lade os erfare denne afhængighed *til fulde*, idet han tager alle andre støtter fra os eller byder os at vende dem ryggen.

Da har vi kun eet program – det kan udtrykkes med de tre første bønner i Fadervor!

*

Ingen af os skal, som sagt, på eget initiativ og i egen kraft tilvejebringe sin egen magtesløshed. Det ville jo være *med magt* at skabe *magtesløsheden* – en selvmodsigelse, der tillige er komisk!

Men vi skal vandre i lyset, ligesom Han er i lyset (1. Johs. 1,5), d.v.s. vi skal være *gennemsigtige* for Gud.

Bibelen taler om at *vandre for Guds åsyn* – vandre sådan, at man ikke bevidst eller ubevidst holder noget livsområde borte fra Hans lys. Vi bør aldrig rejse noget skilt med »Adgang forbudt, privat område!« for Gud.

Da kan det være, vi modtager en marchordre – eller en tilrettevisning – eller en formaning – da kan det ske, at Gud i sin visdom og godhed stiller os foran en afgørelse, der får stor betydning for vidnesbyrdet, vi fremover skal aflægge.

Da kommer vi den hemmelighedsfulde enhed af magtesløshed og kraft nærmere.

*

Det sker næsten aldrig uden en vis smerte – en smerte, som bringer os nærmere vor Frelseres smertefyldte kærlighed.

Bjarne Riis fortalte efter en af sine etapejere i *Tour de France*, at det gjorde ondt – *meget ondt*. Han gav næsten mere, end han var i stand til.

Mon der findes noget livsområde, hvor det ypperste nås uden smerte – uden at det

gør ondt?

*

Apostelen *Paulus* siger, at vi skal være hans efterfølgere. Han mener ikke, at nogen af os er kaldet til samme enestående gerning som han. Dette fremhæver han ved at betone, at enhver af os skal blive i de kår, hvori han var, da Gud kaldte ham til frelse (1. Kor. 7,17-23). Alligevel skal vi følge den store apostel i den betydning, at vort liv i eet og alt tilhører Herren, men ikke os selv.

Et af apostelens mærkeligste ord lyder således: »Hvad der mangler af Kristus-trængsler, udfylder jeg i mit legeme til bedste for Hans legeme, menigheden« (Kol. 1,24).

Hvad angår *frelsens fuldbyrdelse* mangler der intet af Kristus-trængsler. Frelsen er sandelig fuldbragt i eet og alt!

Men skal Guds børn, menigheden, som er Kristi legeme, få *fuld del i det fuldbragte værk*, fattes der fortsat en del i Kristus-lidelserne, thi »det går ej uden smerte at blive gennemfrelst« – og den smerte tager andre undertiden på sig, fordi vi selv vil undgå den.

Betragter vi menighedens tilstand i dag, føler vi nok alle, at vi bør sætte noget til side (måske med savn – måske med smerte), for at så mange som muligt af Guds børn kan bevares fra forførelserne, forfladigelserne og forfaldet, så de kan nå frem til åndelig modenhed.

Paulus kaldte den slags ting for fødselsveer og fødselssmerte (Gal. 4,19), og *Epafra*s, der slet ikke havde samme åndelige og kaldsmæssige format som apostelen, fulgte godt med i dennes spor (Kol. 4,12-13).

Det er en af mit livs største rigdomme, at jeg også kender adskillige, der følger dette smalle, men livsalige spor! Hos dem møder jeg enheden af dyb magtesløshed og åndelig kraft.

*

Her er et lille Bibel-studium over begrebet *møje*!

Læs først *Åbenb. 2,2*,
derefter *1. Kor. 15,58*,
derefter *1. Kor. 3,8*,
og tilsidst *Åbenb. 14,13*.

*

Noget af det, der gjorde størst indtryk på mig under stævnet på *Nyborg Strand* i begyndelsen af juli, var de venner, der kun kunne være med *med møje og besvær* – jeg tænker på nogle meget gamle, nogle alvorligt syge og på nogle handicappede.

Nogle af dem kom endda langvejsfra.

De aflagde, uden at vide det, et vidnesbyrd om, hvad der er det væsentlige, ja det *altafgørende* i deres liv – det er ikke at skåne sig selv for anstrengelser – ikke at nyde deres otium, som der tales så meget om – men at gøre Guds vilje.

Deres tilstedeværelse anskueliggjorde enheden af svaghed og sejr. De bragte den Ånd med sig, der i stilhed, næsten ubemærket, er den bærende kraft i ethvert møde i Jesu navn.

*

Det er sådanne, der bringer *fornyelse* – men det tror de aller fleste ikke på. Derfor gør de sig så mange anstrengelser for at få fornyelse, men forgæves. Thi enheden af svaghed og kraft er også fornyelsens forudsætning og kendingsmærke – medens menneskelige fornyelsesmetoder fører til forfladigelse.

*

Evangeliet er udtømmeligt herligt – men fylder man det med mennesketanker og menneskekraft, suges kraften ud af det.

Evangeliet er en rigdom – men kun for fattige.

Det er en herlighed – for dem, der ikke beherskes af jordisk herlighed.

Det er en visdom over alle begreber – for dem, der ikke følger menneskers råd.

Det er den fuldkomne frihed – for dem, der ikke søger deres eget.

Det er uden personsanseelse – husk det, ellers overser du de tilsyneladende betydningsløse – altså dem, der muligvis betyder mest!

Det er altid nyt – men det er aldrig moderne.

Det er en hemmelighed – som mangfoldige hører uden at høre.

Det er uforanderligt – men det er ikke repetition.

Det dører og gør levende – derfor er der så få, der lærer det at kende erfaringsmæssigt, selvom de kender det med forstanden og bifalder det.

Den sidste bog, professor *Adolf Schlatter* skrev, kaldte han »Kennen wir Jesus?« (»Kender vi Jesus?«). Da var han 85 år.

Paulus kendte Ham, som ingen af os kender Ham – derfor jagede Han efter at kende Ham – og derfor regnede han alt for tab imod det langt højere: at kende Jesus.

Thi kender man Ham, bærer man i sit hjerte på en inderlig længsel efter at kende Ham endnu inderligere.

*